

Σοφοκλῆς Ἀντιγόνη | κει. Ν. Παναγιωτόπουλου
Εκδοση: Ν. Βορίσιου, 2006

ΚΡΕΟΝΤΑΣ

Ὅχι μονάχα —

ἐσὺ καὶ τὴν ψυχὴ σου ἔχεις πωλημένη γιὰ τὸ χρῆμα.

ΦΥΛΑΚΑΣ

Ἀλίμονο —

τί φοβερὸ νά 'σαι κριτῆς

καὶ νά 'χεις λάθος κρίση.

ΚΡΕΟΝΤΑΣ

Κάνουμε πνεῦμα τώρα καὶ μὲ τὴν κρίση.

Κοίτα καλὰ

ἂν δὲ μοῦ φανερώσετε τοὺς δράστες

θά 'χετε νὰ τὸ λέτε τί συμφορὲς κουβαλᾶνε

τὰ στραβά λεφτά.

ΦΥΛΑΚΑΣ

Μακάρι καὶ μὲ τὸ παραπάνω νὰ βρεθεῖ.

Ὅμως πιαστεῖ ἢ δὲν πιαστεῖ

κι αὐτὸ θὰ τὸ ζυγίσει ἡ τύχη —

ἐμένα πάντως ἐσὺ δὲ θὰ μὲ δεῖς ποτέ σου νὰ ξανάρχομαι.

Μιᾶς κι ἀνέλπιστα

καὶ δίχως νὰ τὸ περιμένω γλίτωσα

χρωστάω στοὺς θεοὺς μεγάλη χάρη.

ΧΟΡΟΣ

Πολλὰ πράγματα εἶναι πάνω ἀπ' τὶς δικές μου δυνάμεις
κανένα ὅμως δὲν ἔχει τὰ φερσίματα τοῦ ἀνθρώπου
τὸ νά 'σαι ἄνθρωπος εἶναι τὸ πιὸ ἀπλησίαστο ἀπ' ὅλα.

Καὶ παίρνει τὸ δρόμο τῆς θάλασσας
πὺ ἀφρίζει ἀσημένια στὸν χειμωνιάτικο νοτιά
κι ἀνοίγεται πέρα μακριὰ
μέσα ἀπὸ τὰ βουνὰ καὶ τὶς χαράδρες τῶν κυμάτων.

Καὶ τῇ θεᾷ τὴν ὑπέρτατη
τὴν ἄφθαρτη τὴν ἀκούραστη Γῇ
τὴν καταπονάει μὲ τ' ἄλέτρι
χρόνο τὸ χρόνο, πάνω κάτω τὴν αὐλακώνει καὶ τὴ σκάβει
μὲ ζωντανὰ πού κρατᾶνε ἀπὸ τ' ἄλογο.

Καὶ τὰ σμάρια τῶν πουλιῶν πού πετᾶνε ἑλαφρὰ
καὶ τῶν ἀνήμερων τῶν ἀγριμιῶν τοὺς κόσμους
καὶ τὰ θρέμματα τῶν θαλασσινῶν νερῶν
ὅλα ξέρει ὁ τετραπέρατος ὁ ἄνθρωπος
νὰ τὰ τυλίγει μὲ μιὰ κλωστή πού τὴν πλέκει σὲ δίχτυ
καὶ τὸ ἐρημικὸ ἀγρίμι τῶν βουνῶν τὸ νικάει μὲ δόλο
καὶ ὁλόγυρα ξέρει νὰ βάζει ζυγὸ
στὸν πυκνόμαλλο λαιμὸ τοῦ ἀλόγου
καὶ στὸν βουνίσιο ἀκάματο ταῦρο.

Βρῆκε στὰ βάθη του γλώσσα μὲ λέξεις
σκέψη ἀνεμόδαρτη
καὶ ὁρμέφυτα νόμων πού δημιουργοῦν πολιτεῖες
βρῆκε τὸν ἑαυτό του μὲ τὸ μόχθο του
ὁ ἄνθρωπος δίδαξε στὸν ἑαυτό του τὸν ἄνθρωπο
καὶ τὰ βέλη τῆς ἄγριας παγωνιάς πού τοῦ στέλνει ὁ καιρός
καὶ τίς σαῖτες τῆς πυκνῆς βροχῆς νὰ γλιτώνει –
Σὲ ὅλα θρῖσκει μιὰν ἔξοδο
τὸ αὔριο δὲν εἶναι γι' αὐτὸν ἀδιέξοδο·
μόνο ἀπ' τὸν Ἄδη
δὲν ἔχει τρόπο νὰ ξεφύγει
κι ἂς ἔχει κατορθώσει νὰ ξεγλιστράει ἀπὸ ἀρρώστιες ἀγιάτρευτες.

Κι ἐνῶ ἔχει τὴν ἐξυπνάδα νὰ μηχανεύεται
τέχνες πού δὲν μποροῦσε κἀν νὰ ἐλπίζει
πότε στρίβει στὸ κακὸ
ἄλλοτε πάλι στὸ ἀγαθό.
Ὅταν σέβεται τοὺς νόμους τῆς γῆς
καὶ τ' ὀρκισμένο δίκιο στοὺς θεοὺς
ὕψώνεται πάνω ἀπ' τὴν πόλη
δὲν ἔχει πόλη
ὅποιος μολυνθεῖ μὲ τὸ θράσος νὰ μὴ διαλέγει τὸ καλὸ.
Ποτέ του νὰ μὴν ἔχει θέση μὲς στὸ σπίτι μου

κι ἡ γνώση του ποτὲ νὰ μὴ φυτρώσει στὶς βραγιές τῆς γνώσης μου
ὅποιος κι ἂν εἶναι αὐτὸς πού κάνει τέτοια ἔργα.

Μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ θεῖκὸ παράδοξο
σαστίζει ὁ νοῦς μου
νὰ τ' ἀρνηθῶ;
καὶ πῶς;
Αὐτὸ τὸ κορίτσι
δὲν εἶναι ἡ Ἀντιγόνη πού γνωρίζω;
Ἄ δυστυχισμένη κόρη τοῦ Οἰδίποδα
τοῦ δυστυχισμένου ἀνθρώπου –
τί συμβαίνει;

Ὅχι δὲ φαντάζομαι νὰ σὲ φέρνουν ἐδῶ
γιατὶ ἀθέτησες τοὺς νόμους τοῦ βασιλιᾶ;
Ὅχι δὲ φαντάζομαι νὰ σὲ πιάσανε
πάνω σὲ καμιὰ τρέλα;

ΦΥΛΑΚΑΣ

Νά την ἐκείνη πού ἔκανε τὴ δουλειά.
Αὐτὴ ἐδῶ εἶναι.
Τὴν πιάσαμε νὰ τὸν θάβει.
Μὰ ποῦ εἶναι ὁ Κρέοντας;

ΧΟΡΟΣ

Νά πάνω στὴν ὥρα

ΚΡΕΟΝΤΑΣ

Κι ἐσὺ δὲν ντρέπεσαι
νὰ σκέφτεσαι διαφορετικὰ ἀπ' αὐτούς;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Δὲν εἶναι ντροπὴ νὰ σέβεσαι ἀδέλφια ἴδια σπλάγχνα.

ΚΡΕΟΝΤΑΣ

Ἀδελφός σου, ἴδιο αἷμα δὲν ἦταν
κι ἐκεῖνος ποὺ σκοτώθηκε πολεμώντας ἐναντίον του;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Ἴδιο αἷμα. Ἴδιος πατέρας. Ἴδια μάνα.

ΚΡΕΟΝΤΑΣ

Τότε πῶς ξεχωρίζεις ποιὸν τιμᾶς;
Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀσέβεια γιὰ τὸν ἄλλον;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Δὲ συμφωνεῖ μ' αὐτὸ ποὺ λές
τὸ σῶμα τοῦ σκοτωμένου.

ΚΡΕΟΝΤΑΣ

Μὰ ἐσὺ τὸν τιμᾶς
ἴδια μὲ τὸν βέβηλο.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Δὲν πῆγε αὐτὸς σὰν δοῦλος
πῆγε σὰν ἀδελφός μου.

ΚΡΕΟΝΤΑΣ

Ναί, ἀλλὰ παλεύοντας νὰ ρημάξει αὐτὴ τὴ χώρα.
Κι ὁ ἄλλος πολεμώντας γι' αὐτήν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Διψάει ὁ Ἄδης γιὰ ἴσους νόμους.

ΚΡΕΟΝΤΑΣ

Δὲν ἔχουν ἴση ἀξία ὁ τίμιος μὲ τὸν κακό.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Ποιὸς ξέρει ἂν εἶναι αὐτὰ ἱερὰ
στὸν κάτω κόσμο;

ΚΡΕΟΝΤΑΣ

Ὁχι —

Δὲ γίνεται φίλος ὁ ἐχθρὸς ποτὲ
οὔτε μετὰ τὸ θάνατο.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Ὁχι —

Δὲ γεννήθηκα νὰ εἶμαι ἓνα μὲ τὸ μίσος
γεννήθηκα γιὰ νὰ ἐνωθῶ μὲ τὴν ἀγάπη.

ΚΡΕΟΝΤΑΣ

Στὸν κάτω κόσμο πήγαινε
κι αν πρέπει ν' ἀγαπᾷς / ἐκεῖνους καὶ τὸν ἐκεῖ οἶκτον.
Ὅσο ἴω ἐγὼ / γυναῖκα δε δε με κυβερνήσει.